

procedere for dem. Naar man ikke er gaaet saa vidt, er det væsentligt af det Hensyn, som gentagende er blevet betonet, at man da i et givet Øjeblik vilde staa uden nogen som helst Sagfører i hele Landet, som havde Ret til at procedere for Landsretten — det skulde da være den Snes Højesteretssagførere, som allerede have aflagt Prøve i mundtlig Procedure. Men dette vilde dog være en for gunstig Stilling at give os, og det vilde ogsaa være mere, end vi kunne overkomme. For ikke at blive stillede i denne Nød og Trang for Landsretssagførere, er det, at man har indført den Regel, at Overretssagførere uden Prøve kunne gaa over til at blive Landsretssagførere. Men nu er det, at vi igen have sat en Grænse mellem dem, som vare før 1. November 1902, og dem efter. Der kunde siges meget om Vilkaarligheden deri, men vi finde intet uretfærdigt i at sætte en saadan Grænse; at der dog alligevel bliver nok tilbage til at optage Virksomheden for Landsretterne efter den ny Ordning, kan der jo ingen Tvivl være om.

Ændringsforslag Nr. 10 gaar ud paa at stryge en Bestemmelse, der findes i Sagførerloven af 1868 og derfra er gaaet over i de ny Forslag, nemlig om, at Justitsministerens Ret til at antage Sagførere til Udførelse af offentlige og beneficerede Sager skulde være afhængig af Rettens Indstilling. Vi ønske dette bort; vi ønske det lagt i Justitsministerens Haand, og jeg tror at kunne sige, at vi gøre det under særligt Hensyn til de Erfaringer, man har gjort angaaende den Maade, hvorpaa Retterne, særlig Overretterne, have benyttet deres Indstillingsret, og vel ikke mindst da Overretten her i Kjøbenhavn. Den Omstændighed, at Landover- samt Hof- og Stadsretten her i Kjøbenhavn i 30 Aar fra 1868—98 overhovedet ikke har gjort Indstilling om nogen ny Antagelse af Sagførere til Udførelse af disse Sager, har givet os Mistillid til den og de tilsvarende Retters Evne til at se, hvad Befolkningens Tarv kræver, saaledes at vi have ment, at Sagen var bedre ordnet, naar det alene lagdes i Ministerens Haand. — I Forbindelse hermed skal jeg gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa den Udtalelse i Erklæringen, som findes Side 1—2, en Henstilling fra hele Udvalgets Side til Ministeren om, at der ved Antagelse af Sagførere til Udførelse af disse Sager tages særligt Hensyn til de yngre Sagførere. Hidtil har det nemlig været saa, at man har fulgt Anciennitetsprincippet,

og lad være, at det inden for Sagførerstanden selv kan have været rimeligt og uskadeligt, saa er det et Spørgsmaal, om det over for dem, som skulle benytte disse Sagførere, over for dem af Befolkningen, som fik fri Proces, har været rigtigt at henvise dem just til de ældste af Sagførerne. Det er ikke altid dem, som ere eller kunne være de arbejdsivrigste. Og skulde dette Princip fremdeles følges, ogsaa naar man ved den ny Ordning kommer til at antage mange ny Sagførere, særlig som Forsvarere i Straffesager, saa vil det kunne føre til, at de, som nu ere unge eller yngre Sagførere, aldrig eller først, naar de ere alt for gamle, faa Del i disse Sager. Derfor er det, man har ønsket ad denne Vej, som man nu fandt mest betimelig, at gøre sit til, at der blev taget Hensyn til deres Krav. Den højtærede Minister har som sædvanlig stillet sig særdeles velvillig til vor Indstilling, saa vi tvivle ikke om, at han — der nu alene faar Magten, efter at vi ved Forslaget under Nr. 10 have strøget Retternes Indstilling — vil lade vore Ønsker i saa Henseende ske Fyldest.

Ændringsforslaget under Nr. 11 er af den Grund interessant, at det er lykkedes Udvalget at enes om en enstemmig Indstilling til det høje Ting angaaende et Punkt, som ved 2den Behandling vakte megen Strid, og som ved Afstemningen viste sig at dele Tinget i 2 omtrent lige store Dele. Det omhandlede Sagførernes Overenskomster med Folk om det Salær, de skulle have for deres Arbejde. Derom forelaa der jo ved 2den Behandling fra Kommissionens Side det Forslag, som var gaaet videre ind i Regeringens Forslag, og som hidtil ikke var blevet foreslaaet ændret fra Udvalgets Side, at saadanne Overenskomster ikke vare gyldige. Hvad det end var for en Bistand, som Sagføreren havde ydet paagældende, og hvilken Overenskomst han end havde truffet med ham om Salæret derfor, kunde denne Overenskomst altid sættes til Side af Retten, naar den skønnede, at Overenskomsten var ubillig. Det fandt flere Medlemmer af Udvalget var uheldigt over for Sagførerne, og der forelaa derfor ved 2den Behandling et af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Alfr. Christensen), det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) og mig stillet Ændringsforslag, som sigtede til at ændre dette Forhold, og dette Forslag fik ved Afstemningen 31 Stemmer for sig, men ganske vist 35 imod sig. Det er nu lykkedes Udvalget at blive